

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Kverulant.org o. p. s.**, IČ 289 25 165
sídlem Pražská 1148, 102 00 Praha 10
zastoupená JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem
sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 6. 2025, čj. MV-157016-27/SO-2023

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 6. 2025, čj. MV-157016-27/SO-2023, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 270 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Hromka, Ph. D., advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ministr vnitra zamítl rozklad podaný žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva vnitra

ze dne 7. 5. 2025, čj. MV-140407-13/VZ-2023, kterým byla i napotřetí částečně odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 18. 8. 2023 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*informační zákon*“), o poskytnutí informací týkajících se vozů Škoda Octavia a Kodiaq s trubkovým rámem nakoupených pro Policii České republiky, a to mimo jiné prostřednictvím poskytnutí kopie správního rozhodnutí o schválení technické způsobilosti hromadné přestavby pro oba typy vozidel (homologace vozidel po přidání onoho trubkového rámu), kopie dokumentace o certifikované zkoušce při vysokorychlostním nárazu a protokolů z tzv. crash testů simulujících srážku s jiným vozem.

2. Ministr při zamítnutí žalobkynina rozkladu argumentoval tím, že ministerstvo postupovalo v souladu s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „*NSS*“), přičemž odkazuje především na část jeho odůvodnění, podle níž může povinný subjekt i po vyhodnocení požadovaných informací nadále setrvat na závěru, že stále trvají důvody pro zachování obchodního tajemství, včetně jeho povahy, a to i za případné „*kooperace*“ s dotčeným subjektem. Ministr tvrdí, že ministerstvo takovou kooperaci provedlo, viz - „*Povinný subjekt ve spolupráci s nositelem obchodního tajemství analýzu provedl*“, přičemž má být podle ministra jejím výsledkem poskytnutí oněch dvou částečně anonymizovaných dokumentů, tj. rozhodnutí o homologaci, což prý zároveň dokládá, že: „... *se povinný subjekt obsahem těchto dokumentů zabýval, neboť dokumenty nebyl anonymizovány celé, ale jen konkrétní pasáže*“. Ostatní žalobkyniny rozkladové námitky ministr jako důvodné neuznal.

Obsah žaloby – žalobní body

3. Žalobkyně má zato, že je napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí povinného subjektu i napotřetí nezákonné a zároveň též pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

4. Smyslem a účelem uplatněné žádosti o poskytnutí informací bylo podle žalobkyně mimo jakoukoli pochybnost získat reálnou možnost objektivně zjistit a ověřit, zda budou vozidla dodaná ministerstvu dodavatelem, tedy včetně jejich speciálního vybavení *ochranným rámem*, vyhovovat veškerým bezpečnostním požadavkům. Které jsou v tomto případě mimořádně vysoké, s ohledem na hlavní účel využití těchto *rámů*, jak jej sám povinný subjekt vysvětluje v odůvodnění původního rozhodnutí na str. 3. Také NSS ve svém zrušujícím rozhodnutí v této věci v bodě 12 správně identifikoval tento smysl a účel žádosti o informace, včetně hlavního důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti jejich odepření, takto: „*V projednávané věci stěžovatelka v rozkladu (i v bodu 12. žaloby) dostatečně určitě vyjevila, že smyslem a účelem její žádosti o informace bylo ověřit, zda vozidla s ochranným rámem vyhovují veškerým bezpečnostním parametrům stanoveným zákonem a prováděcími předpisy. Žalovaný ani městský soud však nezkoumali obsah požadovaných informací, byť toto městský soud tvrdí, ale spíše povahu dokumentů, které je obsahují... došlo k odmítnutí poskytnutí dokumentů, nikoliv konkrétních informací.*“

5. Žalobkyně má za to, že i zde přitom samozřejmě platí pravidlo, obecně v judikatuře již ustálené, že pokud žadatel žádá kopii dokumentu, požaduje všechny informace v něm obsažené. Bohužel ani v rámci napadeného rozhodnutí, ačkoli ministr tvrdí opak, z

odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by ministerstvo provedlo vlastní obsahovou analýzu, byť i v kooperaci s dodavatelem, resp. pokud ji snad provedlo, že by své právně-kvalifikační úvahy ve vztahu ke každé z případně takto konkrétně posuzovaných informací do svého závěru náležitě promítlo. Tedy tak, aby mohla žalobkyně, stejně jako nyní soudy ve správním soudnictví, zhodnotit a posoudit, zda žalovaný těmto zákonem stanoveným a judikaturou zpřesněným požadavkům vyhověl. Žalované ministerstvo se pouze spokojilo s obecným (po)tvrzením dodavatele o obchodním tajemství, tedy aniž by sám povinný subjekt identifikoval jednotlivé skupiny informací a u každé konkrétně posoudil splnění znaků obchodního tajemství.

6. K tomu žalobkyně uvedla, že ač je kooperace s nositelem obchodního tajemství jistě v obecné rovině přípustná, nesmí vést k přenesení rozhodovací pravomoci na soukromý subjekt. Postup ministerstva, kdy „analýzu“ provedl dodavatel a ministerstvo jeho závěr beze zbytku převzalo, tak podle žalobkyně naplňuje znaky nezákonného delegování veřejné moci. I kdyby žalobkyně připustila, že by mohla mít určitou relevanci ministrem uplatněná obhajoba směrem k práci podřízeného ministerstva v tom smyslu, že pokud již nyní nemohlo paušálně odmítnout poskytnutí celých dokumentů - při vědomí existence závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, a proto poskytlo dva částečně anonymizované dokumenty, což by mělo dokládat, že se muselo jejich obsahem zabývat, tak platí, že:

- oba takto poskytnuté texty byly anonymizovány tak výrazně, že se jejich poskytnutá část jeví jako nesrozumitelná (což sice obecně připustit lze, jak plyne z ustálené judikatury), ale především v ní absentuje byť jen jediná konkrétní informace v žalobkyní akcentovaném aspektu způsobu a míry zajištění bezpečnosti vozidel (po přidání onoho trubkového rámu), mj. při onom vysokorychlostním nárazu (jak by měly vyplynout z požadovaných a povinným subjektem nadále bezdůvodně a zcela odpíraných protokolů z tzv. crash testů simulujících srážku s jiným vozem), která by nebyla žalobkyni známá jako informace veřejnosti přístupná, a tedy že se v konečném důsledku musela jevit i samotnému ministerstvu jako zcela zřejmá skutečnost, že se nic z poskytnuté části obou takto zásadně anonymizovaných dokumentů (a to ve spojení s odepřením celých dalších dokumentů, které žalobkyně rovněž důvodně požadovala zpřístupnit) nekryje s žalobkyninými požadavky na poskytnutí informací v souladu se smyslem a účelem její žádosti;

- v napadeném rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace žalovaný naprosto nedostal judikaturou jasně deklarované povinnosti přesně specifikovat, a to speciálně ve vztahu k takto výrazně anonymizovaným textům obou dokumentů (rozhodnutí o homologaci), které údaje a z jakého důvodu v tom kterém požadovaném dokumentu pokládá on sám (tzn. nikoli pouze dodavatel) za obchodní tajemství.

7. Žalobkyně namítala, že možná omezení poskytování informací, tedy i v případném zájmu na ochraně skutečného, a tedy nikoli pouze takto samotným dodavatelem všeobecně deklarovaného a povinným subjektem konkrétně neobjasněného obchodního tajemství, je nutné vykládat vždy restriktivním způsobem. Tedy i za předpokladu, že by se v daném případě skutečně jednalo o obchodní tajemství – a to ve vztahu ke každé jednotlivé informaci, která byla buď prostřednictvím takto výrazně anonymizovaných částí poskytnutých dokumentů začerněna, anebo odepřením celých dalších dokumentů neposkytnuta vůbec –

by ovšem bylo nutné zkoumat, zda se na daný případ nevztahuje též výjimka podle ustanovení § 9 odst. 2 informačního zákona.

8. Pokud se žalovaný domnívá, že poskytnutím značně okleštěných informací, kdy je v podstatě celý obsah obou anonymizovaných dokumentů „začerněn“ a další dokumenty zcela odepřeny, splnil informační povinnost, je potřeba zdůraznit, že tento způsob poskytnutí informací nelze považovat za splnění informační povinnosti podle informačního zákona, neboť vede k popření účelu a smyslu jak samotného zákona o svobodném přístupu k informacím, tak ústavně zaručeného práva na informace zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Bez této záruky zákonnosti nelze účinně vykonávat kontrolu veřejné správy. V popsaném jednání žalovaného lze naopak spatřovat obcházení zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je tím znemožněno provádění veřejné kontroly v širším smyslu, co se týká rozsahu a kvality zajištění bezpečnosti života, zdraví a majetku osob při mimořádně nebezpečných policejních manévrech a sekundárně též efektivity hospodaření s veřejnými prostředky při nákupu těchto služeb.

9. Žalobkyně shrnula, že kromě neprovedení vlastní obsahové analýzy požadovaných dokumentů ze strany povinného subjektu namísto bezvýhradného spolehnutí se na ujištění dodavatele, absence konkrétního výčtu informací, které se skrývají v „začerněných“ částech takto výrazně anonymizovaných dokumentů, nadto bez objasnění, jak by měly být u každé takovéto informace splněny jednotlivé znaky obchodního tajemství, porušení principu částečného zpřístupnění informací v rozsahu umožňujícím alespoň rámcovou veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky při realizaci předmětných dodávek vozidel vybavených ochrannými rámy, s čímž souvisí neprovedení povinného testu proporcionality vzhledem k objektivní existenci přinejmenším těchto dvou potenciálně kolidujících veřejných zájmů, je podstatnou vadou mající za následek nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí též nezohlednění byť alespoň částečně veřejnoprávní povahy žalobcem rovněž požadované dokumentace o certifikované zkoušce při vysokorychlostním nárazu a protokolů z tzv. *crash testů* simulujících srážku s jiným vozem.

10. Žalobkyně proto rovněž namítla, že informace obsažené i v těchto „*crashtestových dokumentech*“ mají povahu výsledků veřejnoprávní kontroly, a proto jsou její součástí, když byly předloženy orgánu veřejné moci k homologaci vozidel, přičemž jejich přítomnost byla vyžadována za účelem splnění veřejné povinnosti dodavatele, nikoli z jeho vlastní iniciativy. Ostatně proto se staly důležitou součástí podmínek schválení technické způsobilosti hromadné přestavby, které součástí nabídky, resp. zadávacího řízení nepochybně jsou, a tedy prošly veřejnoprávní kontrolou (pro účely homologace a Ministerstvo dopravy je musí mít ve svém spisu i nadále k dispozici). Žádost přitom ke všem těmto podmínkám zadávacího řízení ve svém širším pojetí směřuje a pokud žalovaný odpírá poskytnout jakékoli relevantní informace z rozhodnutí o schválení homologace, navíc aniž by provedl jejich vlastní analýzu na přítomnost konkrétních prvků obchodního tajemství, pak měl tím spíše povinnost si tyto „*crashtestové dokumenty*“ od Ministerstva dopravy vyžádat a rovněž ve vztahu k nim vlastní a důkladnou analýzu na přítomnost prvků obchodního tajemství provést. Nicméně i tuto povinnost, tedy povinnost podle § 11b informačního zákona vyžádat si snadno informace, jimiž samo jako povinný subjekt nedisponovalo, žalované ministerstvo porušilo.

11. Žalobkyně je tak i nadále přesvědčena, že výsledek veřejnoprávní kontroly prováděné v rámci výkonu působnosti Ministerstva dopravy, který byl jedním z důležitých parametrů zadávacího řízení v gesci žalovaného jako povinného subjektu, nemůže jako celek podléhat režimu obchodního tajemství, protože neslouží k ochraně konkurenční výhody dodavatele, ale primárně a zcela zásadně k ověření dodržení zákonných standardů, resp. šířeji i k ověření řádného postupu orgánu veřejné moci při výkonu dozoru a rozhodování o technické způsobilosti vozidel, což je zájmem legitimním, veřejnoprávním a chráněným.

12. Žalobkyně se v podané žalobě odkázala na pravidlo, podle kterého při střetu dvou rovnocenných ústavních práv, a to práva na informace a práva na ochranu obchodního tajemství jako součásti práva na ochranu vlastnictví, kterýžto střet v tomto případě bezpochyby nastal, je třeba i při případně žalovaným zjištěném a náležitě odůvodněném závěru o naplnění všech kumulativních znaků obchodního tajemství ve vztahu ke každé odepřené informaci, poskytnout požadované informace byť alespoň v omezeném rozsahu, tak aby byla kontrola hospodaření s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti alespoň v minimálním rozsahu zajištěna. Tedy tak, aby nebylo ohroženo prozatím pouze tvrzené, leč nedostatečně zdůvodněné obchodní tajemství dodavatele, a zároveň naplněn smysl a účel žádosti, kterým bylo ověření či zjištění, že budou vozidla s ochranným rámem společnosti Škoda Auto a. s., jež budou dodávána povinnému subjektu na základě předmětné zakázky, splňovat veškeré bezpečnostní parametry. Tedy, že tyto hromadné přestavby vozidel obou typů vyhovují požadavkům stanoveným zákonnými i jinak závaznými předpisy a rozhodnutími. A stejně tak, že i jejich certifikace ze strany certifikované zkušebny TÜV SÜD Czech s. r. o., proběhly řádně a v souladu s veškerými zákonnými i jinak závaznými předpisy a rozhodnutími. Ani s touto částí rozkladové argumentace se žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal, a i proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

13. Závěrem podané žaloby žalobkyně navrhla, aby soud zrušil nejen žalobou napadené rozhodnutí – ministra vnitra ze dne 26. 6. 2025, ale i prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2025, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žalobkyně požadovala, aby soud žalovanému nařídil povinnost žalobci poskytnout informace k dotazům č. 3, 4, 6 a 7 žádosti o informace žalobce ze dne 18. 8. 2023 v celém jejich rozsahu, tedy veškeré informace obsažené ve všech požadovaných dokumentech, a to do patnácti dnů ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu, a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

14. Žalovaný podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, neboť námitky žalobkyně o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro údajně nedostatečné odůvodnění neobstojí při srovnání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí povinného subjektu.

15. Již v rozhodnutí ministerstva bylo konkrétně uvedeno, že v případě dodavatele Škoda Auto a. s. se jedná o jedinečné *know-how* dodavatele, které v jeho případě představuje konkurenční výhodu proti jiným dodavatelům této komodity. Dodavatel zároveň potvrdil, že všechny tyto protokoly o zkouškách jsou u dodavatele stále vedeny v režimu jako „*TAJNÉ*“ s omezeným přístupem i jeho zaměstnancům. Ministerstvo vnitra, jako zadavatel

veřejných zakázek na pořízení vozidel Škoda Octavia a Škoda Kodiaq s policejním ochranným rámem, v rozhodnutí povinného subjektu sdělilo žalobkyni, že přezkoumalo tvrzení dodavatele o trvání označení obchodního tajemství a potvrzuje jeho sdělení ve smyslu, že stávající dvě rámcové dohody na vozidla Škoda Kodiaq jsou stále platné, přičemž je plánováno z těchto obou rámcových dohod dále plnit. Ministerstvo si rovněž vyžádalo potvrzení Policejního prezidia České republiky, pro které byla všechna zadávací řízení na pořízení vozidel s ochranným rámem na Ministerstvu vnitra realizována, zda plánuje další nákupy vozidel s ochranným rámem, z něhož vyplynulo, že není pochyb o tom, že by označení obchodního tajemství bylo v tuto dobu překonané a neopodstatněné. Jeho vyjádření s potvrzením záměru čerpání těchto vozidel ze stávajících rámcových dohod a dále i s výhledem dalšího nákupu těchto vozidel do budoucna bylo citováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tím bylo trvání obchodního tajemství potvrzeno i dalším subjektem, než je pouze nositel obchodního tajemství. Tvrzení žalobkyně o tom, že povinný subjekt přenesl svoji zákonnou pravomoc na soukromý subjekt, je tak neopodstatněné.

16. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že informace a dokumenty, které povinný subjekt žalobkyni neposkytl, mu poskytnout nemohl z důvodu existence obchodního tajemství dodavatele a jeho ochrany v souladu s právním řádem České republiky. Žalovaný rovněž uvedl, že považuje za nesporné, že povinný subjekt naplnil požadavky Nejvyššího správního soudu a předmětné judikatury, když posoudil dokumenty po obsahové stránce a poskytl žalobkyni takové informace, které obchodní tajemství nepředstavují. Zároveň vyvrátil tvrzení žalobkyně, že by vozidla nesplňovala zákonné podmínky pro jejich provoz na pozemních komunikacích, jak bylo požadováno zadávací dokumentací v rámci předmětných zadávacích řízení.

17. Předmětnou žalobu považuje žalovaný za nedůvodnou, a to především proto, že napadeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyně zkrácena na svých hmotných ani procesních právech a v rámci správního řízení nedošlo ani k porušení jejích práv. Nejsou tak naplněny předpoklady ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí ministra i rozhodnutí povinného subjektu byla vydána v souladu s informačním zákonem a žalobkyně neprokázala, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobkyně

18. Žalobkyně v podané replice setrvala na své dosavadní argumentaci a zopakovala, proč všechny uplatněné žalobní body jsou podle jejího názoru důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Řízení před správními orgány

19. Žalobkyně požádala dne 18. 8. 2023 Ministerstvo vnitra jako povinný subjekt podle informačního zákona o poskytnutí informací ve věci smlouvy o nákupu 289 vozů Škoda Kodiaq s „útočným“ rámem. Žalovaný odpověděl na žádost a současně rozhodl o částečném odmítnutí žádosti rozhodnutím ze dne 30. 8. 2023, čj. MV-140407-4/VZ-2023. Částečné odmítnutí žádosti o informace bylo učiněno s odkazem na ustanovení § 15 odstavec 2

informačního zákona s tím, že je předmětem obchodního tajemství, a tudíž se informace o něm podle § 9 odst. 1 informačního zákona neposkytuje.

20. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, o němž ministr vnitra rozhodl rozhodnutím ze dne 2. 11. 2023, čj. MV-157016-2/SO-2023, kterým podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu původní rozhodnutí povinného subjektu ze dne 30. 8. 2023 zrušil a věc vrátil k novému projednání.

21. Žalovaný na základě rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu věc znovu posoudil a vydal rozhodnutí ze dne 14. 11. 2023, čj. MV-140407-8/VZ-2023, kterým žádost o poskytnutí informace ze dne 18. 8. 2023 podle § 15 odst. 2 informačního zákona opět částečně odmítl z důvodu uvedeného v § 9 odst. 1 informačního zákona. Dne 28. 11. 2023 podala žalobkyně i proti tomuto novému rozhodnutí rozklad, který ministr vnitra rozhodnutím ze dne 3. 1. 2024, čj. MV-157016-10/SO-2023, podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítl.

22. Proti druhému rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu ze dne 3. 1. 2024 podala žalobkyně správní žalobu, která byla Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 17. 10. 2024, čj. 6 A 25/2024-47, jako nedůvodná zamítnuta. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně následně i kasační stížnost, k níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 3. 2025, čj. 7 As 313/2024-25, dostupným stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí NSS též online na www.nssoud.cz, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2024, čj. 6 A 25/2024-47, i rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 1. 2024, čj. MV-157016-10/SO-2023, zrušil a věc vrátil žalovanému k novému řízení.

23. Se zohledněním rozsudku NSS a rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 4. 2025, čj. MV-157016-22/SO-2023, jímž byla věc povinnému subjektu vrácena k novému projednání, reagoval povinný subjekt na žádost účastníka řízení rozhodnutím ze dne 7. 5. 2025, čj. MV-140407-13/VZ-2023, kterým znovu částečně odmítl žádost o informace, a to z důvodu uvedeného v § 9 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 11b téhož zákona. Žalobkyně i proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu podala dne 22. 5. 2025 rozklad, o němž rozhodl ministr vnitra nyní žalobou napadeným rozhodnutím.

24. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu ze dne 26. 6. 2025 vyplývá, že ministr vnitra konstatoval, že informace a dokumenty, které povinný subjekt žalobkyni neposkytl, jí poskytnout nemohl z důvodu existence obchodního tajemství dodavatele a jeho ochrany v souladu s právním řádem České republiky. Ministr vnitra považuje za nesporné, že povinný subjekt naplnil požadavky NSS a předmětnou judikaturu, když posoudil dokumenty po obsahové stránce a poskytl žalobkyni takové informace, které obchodní tajemství nepředstavují. Zároveň vyvrátil tvrzení žalobkyně, že by vozidla nesplňovala zákonné podmínky pro jejich provoz na pozemních komunikacích, jak bylo požadováno zadávací dokumentací v rámci předmětných zadávacích řízení.

Ministr vnitra dospěl k závěru, že námitky uvedené v rozkladu lze považovat za nedůvodné a neprokazující nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí. Ve shodě s povinným subjektem má za to, že ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona znemožňuje povinnému subjektu poskytnout informace, v daném případě dokumenty, které podléhají obchodnímu

tajemství. Proto povinný subjekt poskytl pouze informace, které poskytnout mohl, přičemž částečné odmítnutí poskytnutí informací v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil.

Řízení před soudem

25. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobkyně i žalovaný souhlasili konkludentně (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117). Městský soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.

26. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.

27. Žaloba je důvodná.

28. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy.

29. Podle ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona platí, že *je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*. Obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k nim. Co je materiálně obchodním tajemstvím nejbližše vymezovalo ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů („*obchodní zákoník*“), podle kterého obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. K odmítnutí poskytnutí informace nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho, aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena *de iure*, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích podle § 17 obchodního zákoníku (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 180/2014 – 37, či ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 As 155/2015 – 195).

30. Podle ustanovení § 11b informačního zákona *povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí*.

31. Podle ustanovení § 12 informačního zákona *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá*.

32. V posledně citovaném a žalobkyní uváděném rozsudku NSS dále dovodil, že „*aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřené) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007-87, a ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007-106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.

33. V posuzované věci v případech, kdy žalovaný částečně odmítal požadované informace s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 a zároveň § 9 odst. 1, či pouze § 9 odst. 1 informačního zákona, správně vymezil, o jaké informace se typově jednalo, nicméně odůvodnění naplnění jednotlivých zákonných znaků obchodního tajemství podle § 17 obchodního zákoníku za dostatečné považovat nelze. Po typovém vymezení požadované informace podle názoru soudu postačí uvést, v čem konkrétně je spatřováno naplnění znaků obchodního tajemství (tj. např. v čem je u informace potenciální materiální či nemateriální hodnota, jakým způsobem podnikatel jejich utajení zajišťuje apod.)

34. Právo na informace a svobodný přístup k nim, zakotvené v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále též „*Listina*“), zásadním způsobem doplňuje svobodu projevu. Smyslem uvedeného páteho odstavce je stanovit povinnost státu poskytovat informace (a to i aktivně); je-li zakotveno právo na informace, tedy veřejné subjektivní právo, míní se tím automaticky odpovídající povinnost veřejné moci umožnit výkon tohoto práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09). Právo na informace tak představuje jednu z právních záruk zákonitosti ve veřejné správě. Dává občanům možnost kontrolovat fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů demokratického státu. Zároveň je i prostředkem ochrany ústavnosti, neboť slouží k naplňování ústavního příkazu čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle kterého má státní moc sloužit všem občanům a může být uplatňována jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Jinými slovy, právo na svobodný přístup k informacím je jedním z prostředků, kterým je možné kontrolovat, zda platí ústavní východisko, že stát je tu pro občany, nikoliv občané pro stát (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2012, čj. 2 Ans 13/2012-14).

35. Naplnění ústavního práva na informace, které mají k dispozici státní orgány, orgány územní samosprávy a další právní subjekty, které na základě zákona rozhodují o právech a povinnostech fyzických a právnických osob nebo které hospodaří s veřejnými prostředky, je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a občanem. Informační zákon vychází z pravidla, že informace se (až na výjimky) poskytují. Projevem výše popsaného nastavení výchozího pravidla chování je i skutečnost, že omezení či podmiňování poskytování informací (ony výjimky) podléhají restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněné (důkazní břemeno leží na povinných subjektech).

Posouzení důvodnosti uplatněných žalobních bodů soudem

36. Městský soud se z logiky věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64).

37. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

38. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost je nutné brát jako extrémní vadu rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, případně absenci důvodů pro něj, a nikoliv jako pouhý nesouhlas se závěry v něm obsaženými. Smyslem nepřezkoumatelnosti je, zda napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené pro odůvodnění a zda je možné ho přezkoumat.

39. Podle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, není-li zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů správní orgán řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51, je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47).

40. V nyní posuzované věci poskytl povinný subjekt žalobkyni pouze část požadovaných informací, současně vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, které odůvodnil odkazem na ustanovení § 15 informačního zákona (obchodní tajemství), což je podle § 9 odstavce 1 informačního zákona důvod pro neposkytnutí informací. Při úvaze o naplnění podmínek pro neposkytnutí informací s ohledem na jejich charakter obchodního tajemství vycházel povinný subjekt z vyjádření společnosti Škoda Auto a. s. ze dne 5. 5. 2025.

41. V rámci testu proporcionality, k jehož provedení zavázal povinný subjekt svým zrušujícím rozsudkem NSS, zaslal povinný subjekt žalobkyni dva anonymizované dokumenty, a to

- *Rozhodnutí o schválení technické způsobilosti bromadné přestavby pro Kodiaky HP-0219, čj. MD-8487/2021-150/17*
- *Rozhodnutí o schválení technické způsobilosti bromadné přestavby pro Octavie HP-0219, čj. 2282/2015-150-SCH 2/3*

42. Městský soud v Praze si je vědom toho, že v rámci poskytování informací podle informačního zákona je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy. Na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, kdo se legitimně domáhá realizace svého zaručeného práva na informace a přístup k nim, a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně obchodního tajemství a know-how subjektu soukromého práva. Této rovnováhy však v žádném případě nelze dosáhnout, pokud nebude zajištěna účinná soudní, a tedy na exekutivě nezávislá a ve sporu mezi účastníkem řízení a exekutivou nestranná kontrola relevance informací, na základě nichž je ve správním řízení a soudním řízení správním rozhodováno.

43. To fakticky znamená, že protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (k tomu blíže viz rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, čj. 7 As 31/2011 – 101, jehož výše uvedený závěr je plně přenositelný na nyní posuzovanou věc).

44. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek řízení, v němž je žadateli – byť částečně – odepřen přístup k jím požadovaným informacím, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u povinného subjektu při zachování možnosti neposkytnutí té nezbytné části informací relevantních pro ochranu obchodního tajemství třetí osoby, jejichž poskytnutí žadateli by bylo v rozporu s legitimním zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav (viz také argumentaci v rozsudku NSS ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 39/2010 – 64).

45. V nyní posuzované věci nejsou skutkové podklady v neanonymizované podobě součástí spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, a to ani v režimu podle ustanovení § 45 odst. 3 s. ř. s., podle něhož při předložení spisu správní orgán vždy označí ty části spisu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem, a předseda senátu tyto části spisu vyloučí z nahlížení. Přezkoumatelnost rozhodnutí je zajištěna tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu, jak již bylo vyloženo.

46. Uvedená podmínka v posuzované věci naplněna nebyla, žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť na základě předloženého spisového materiálu nelze ověřit důvodnost žalobních námitek žalobkyně, že povinný subjekt opět dospěl ke stejnému závěru a i po vyhodnocení požadovaných informací se konkrétně a přezkoumatelně nevypořádal s argumentací žalobkyně. Soud má totiž za to, že bez úplného spisového materiálu tak nemohl učinit ani žalovaný, který, ačkoliv neměl k dispozici informace v plném znění, přesto však provedl vlastní analýzu žalobcem požadovaných dokumentů. Jelikož však žalovaný neměl k dispozici požadované informace v plném znění, nemohl se jejich obsahem zabývat z hledisek vytýčených NSS, tedy posoudit, zda všechny povinným subjektem neposkytnuté informace po obsahové stránce představují obchodní tajemství. Takové odůvodnění napadené rozhodnutí neobsahuje. Z uvedeného tedy plyne, že soud nemohl dospět k jednoznačnému závěru o tom, zda v posuzované věci byly splněny předpoklady uvedené v již výše citovaném rozsudku NSS čj. 9 As 155/2015-195, týkající se aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím (viz bod 32 tohoto rozsudku výše), či takové podmínky splněny nebyly.

47. Žalovaný tak dosud neprovedl posouzení oprávněnosti odepření poskytnutí požadovaných informací způsobem předpokládaným v rozsudku NSS čj. 9 As 155/2025-195, což je primární důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

48. Závěrem soud podotýká, že nevyžadoval doplnění spisového materiálu správního orgánu, protože by svojí činností, pakliže by sám analyzoval doplněné dokumenty a posuzoval oprávněnost odepření poskytnutí informací pro ochranu obchodního tajemství, nepřipustně nahrazoval činnost správního orgánu a vybočil by tak ze zákonných mezí soudního přezkumu. Ve světle výše uvedeného se pak soud nemohl v této procesní situaci zabývat dalšími věcnými žalobními námitkami, shledal-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

49. Protože žalovaný řádně neposoudil oprávněnost odepření poskytnutí informací, nemohl soud vyhovět požadavku žalobce na vydání tzv. informačního příkazu podle ustanovení § 16 odstavec 4 informačního zákona. Nastalá situace je obdobná té, kterou posuzoval NSS v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, čj. 2 As 66/2013- , v němž dospěl k následujícímu závěru: *„Přesto však v této věci Nejvyšší správní soud podle uvedeného ustanovení [informační příkaz] postupovat nemohl, a stěžovateli nenařídil listiny získané od společnosti ČEZ Distribuce, a. s. žalobci poskytnout, ale věc mu pouze vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že požadované listiny netvoří součást spisového materiálu předloženého správními orgány a jejich obsahem se žádné ze zrušených rozhodnutí nezabývalo, zdejší soud nemohl bez dalšího posoudit, zda se neuplatní některý z jiných zákonných důvodů pro jejich neposkytnutí, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z nezbytnosti ochrany jejich obsahu. Tuto skutečnost proto posoudí stěžovatel v novém řízení“* (obdobně též již citovaný rozsudek NSS čj. 1 As 8/2010-65, bod 20).

Závěr a náklady řízení

50. Soud ze všech výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány vázány právním názorem, které soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

51. Soud nepostupoval podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť vady napadeného rozhodnutí může odstranit ministr žalovaného v novém rozkladovém řízení.

52. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, přiznal právo na jejich náhradu.

53. Žalobkyniny náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a odměny za zastupování advokátem. Ten ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby), za které mu náleží částka 4 620 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění]. Zástupci žalobkyně dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon. Součástí náhrady nákladů řízení žalobkyně je i náhrada daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) zaokrouhlená na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) ve výši 2 130 Kč, když zástupce žalobkyně soudu osvědčil, že je plátcem této daně.

54. Celkem náleží žalobkyni na náhradě nákladů řízení částka ve výši 15 270 Kč.

55. Soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za podanou repliku k vyjádření žalovaného, neboť v tomto podání žalobkyně v plné míře zopakovala dosud uplatněnou argumentaci, nejde proto o účelně vynaložený náklad řízení.

56. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.), místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s § 64 s. ř. s

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2026

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu